

Het Belgische smokkelstatuut

EXECUTIVE SUMMARY

Een onderbelicht instrument in de strijd tegen
mensensmokkel en de bescherming van slachtoffers

Inleiding

De strijd tegen mensensmokkel vormt een strategisch speerpunt binnen het Belgische en Europese migratiebeleid. Migranten komen terecht in precaire en soms levensgevaarlijke situaties door gebruik te maken van smokkel-diensten bij het oversteken van de Europese grenzen en hun verdere doorreis.

In 2006 voerde België het smokkelstatuut in. Het statuut biedt smokkelslachtoffers de mogelijkheid om erkend en beschermd te worden, en om op termijn een duurzaam verblijfsstatuut te bekomen. Slachtofferschap wordt gedefinieerd aan de hand van een aantal verzwarende omstandigheden die zijn vastgelegd in de Vreemdelingenwet. Het gaat over minder-jarigen en bijzonder kwetsbare personen die zich door toedoen van smokkelaars in acuut gevaar bevinden of die worden blootgesteld aan ernstige vormen van geweld, misbruik en uitbuiting.

Smokkelslachtoffers die in het statuut stappen, zijn verplicht om politie en justitie te helpen bij de opsporing en de vervolging van smokkelaars. Daardoor is het beschermingsmodel intrinsiek verbonden met de strafrechtelijke bestrijding van mensensmokkel.

België voerde als enige EU-lidstaat het verplichte beschermingsmodel voor slachtoffers van mensenhandel ook in voor smokkelslachtoffers. Binnen dat bredere beschermingskader bestaan het statuut mensenhandel en het smokkelstatuut naast elkaar. De beide categorieën van slachtoffers doorlopen dezelfde procedure, onder begeleiding van een van de drie gespecialiseerde centra: Payoke, PAG-ASA of Sürya.

Het smokkelstatuut geniet weinig publieke bekendheid, en sinds de invoering ervan stapten jaarlijks gemiddeld amper 16 personen in de bijzondere beschermingsprocedure. Deze executive summary presenteert de kernbevindingen van een kwalitatief onderzoek naar de werking van het smokkelstatuut in de praktijk.

Het onderzoek

Omkadering

- Samenwerking tussen het Federaal Migratiecentrum Myria & het Nationaal Instituut voor Criminologie en Criminalistiek
- Mee gefinancierd door de Europese Unie
- Looptijd: 2023-2026

Methodologie

Onderzoeksvragen

- 1) In welke situaties wordt het smokkelstatuut gebruikt?
- 2) Hoe treedt de bijzondere beschermingsprocedure in werking?
- 3) Wat betekent slachtoffersedewerking in de praktijk?

In welke situaties wordt het smokkelstatuut gebruikt?

Het onderzoek ging na in welke situaties professionals de inzet van het smokkelstatuut al dan niet relevant achten (interviews) en in welke concrete gevallen het daadwerkelijk wordt toegepast (strafdossiers).

Het beeld dat uit die beide databronnen naar voren komt over de toepassing van het smokkelstatuut contrasteert enigszins. Terwijl professionals vooral verwijzen naar grote, georganiseerde criminele organisaties die mensen in levensgevaarlijke situaties plaatsen, brengen strafdossiers ook minder zichtbare en meer diverse situaties aan het licht. Smokkelslachtoffers stappen in uiteenlopende contexten in de procedure: van extreme gevaarsituaties in koelcontainers of overvolle *small boats*, tot *ad hoc* regelingen waarbij familieleden en kennissen elkaar helpen bij grensoverschrijdingen, visumaanvragen of identiteitswisseling voor preciaire tewerkstelling, waarbij facilitatie van migratie kan omslaan in conflict, uitbuiting of geweld.

Uit de geanalyseerde data blijkt dat de Belgische strijd tegen mensensmokkel zich sterk focust op het fenomeen van transitmigratie, waarbij België een doorreisland is naar het Verenigd Koninkrijk. Geïnterviewde magistraten en politiediensten worden geregeld geconfronteerd met situaties waarin smokkelaars het leven van migranten ernstig in gevaar brengen. Mensensmokkel met België als eindbestemming is minder zichtbaar, en de opsporing en vervolging van smokkelnetwerken die gevestigd zijn in het buitenland is complex.

Deze focus op transitmigratie creëert een spanningsveld met het smokkelstatuut dat zich richt op het bieden van een verblijfsrechtelijk perspectief in België. Volgens professionals tonen gesmokkelde personen die onderweg zijn naar het VK daar weinig interesse in. Desondanks blijkt uit de strafdossiers dat ongeveer twee op de drie personen die in het smokkelstatuut stapten ook het VK als eindbestemming ambieerden. De omstandigheden waarin deze mensen toch in het smokkelstatuut stapten, betreffen vaak herhaalde mislukte smokkelpogingen, traumatische ervaringen of oplichting door smokkelaars.

Zowel de interviews als de strafdossiers wijzen op drie prioritaire actieterreinen waarop de politie en het parket zich richten bij de bestrijding van mensensmokkel in België.

3 belangrijke actieterreinen in de strijd tegen mensensmokkel

> Parkingsmokkel

> *Small boats*

> Documentfraude

Het eerste actieterrein betreft parkingsmokkel, waarbij migratie voornamelijk gefaciliteerd wordt via vrachtwagens en containers op parkeerplaatsen langs snelwegen of havens. Professionals situeren de relevantie van het smokkelstatuut voornamelijk bij deze vorm van smokkel vanwege de gevaarlijke *modi operandi* waarbij er geregeld gebruik wordt gemaakt van gesloten (koel)containers. In de nasleep van de Europese migratiecrisis van 2015 zou deze transitmethode tussen 2016 en 2018 een piek hebben bereikt in Vlaanderen, waarna het zwaartepunt verschoof naar Wallonië. Ook uit de strafdossiers blijkt dat het merendeel van de smokkelslachtoffers (28 van de 54 dossiers) in het statuut stapte op basis van feiten gelinkt met parkingsmokkel.

Het tweede actieterrein betreft de zogenaamde *small boats*: rubberbootjes waarmee mensen de Noordzee oversteken naar het Verenigd Koninkrijk. Hoewel professionals dat unaniem beschouwen als prioritaire dossiers waarbij het leven van gesmokkelde personen ernstig in gevaar wordt gebracht, achten zij de relevantie van het smokkelstatuut hier beperkt. Belgische diensten concentreren zich voornamelijk op het strafrechtelijk opsporen en vervolgen van smokkelaars die nautisch materiaal transporteren vanuit Duitsland via België naar de Noord-Franse kust, waardoor zij zelden in contact komen met de vermoedelijke slachtoffers die zich aan de Franse kust bevinden. De strafdossiers bevatten drie ernstige *small boats*-zaken.

Het derde actieterrein betreft documentenfraude, waarbij vervalste, gestolen of uitgeleende identiteitsdocumenten worden gebruikt voor grensoverschrijding via vliegtuigreizen of intra-Schengen verplaatsingen. België komt in dit actieterrein niet alleen naar voren als transitland, maar ook als land van bestemming. Geïnterviewde professionals achten de relevantie van het smokkelstatuut hier beperkt, vanuit de ervaring dat het vaak gaat om relatief veilige vliegtuigreizen zonder verzwarende omstandigheden. Op basis van de strafdossiers werd er evenwel vastgesteld dat documentfraude na parkingsmokkel de grootste categorie vormt waarbinnen smokkelslachtoffers in de procedure stapten (17 van de 54 dossiers). Meerdere van die dossiers vertonen raakvlakken met preciaire tewerkstelling en seksuele en economische uitbuiting, waarvan sommige in familieverband of andere hechte netwerken plaatsvonden.

Hoe treedt de bijzondere beschermingsprocedure in werking?

Smokkelslachtoffers die in de bijzondere beschermingsprocedure stappen, doorlopen een verplicht traject en moeten zich houden aan strikte voorwaarden: 1) contacten verbreken met de vermoedelijke mensensmokkelaar(s), 2) begeleid worden door een gespecialiseerd centrum voor slachtoffers (Sürya, PAG-ASA, Payoke), en 3) medewerking verlenen aan de gerechtelijke autoriteiten. Een multidisciplinaire samenwerking zorgt ervoor dat verschillende diensten bevoegd zijn voor de detectie, identificatie, begeleiding en evaluatie van smokkelslachtoffers. Het onderzoek werpt vooral licht op de eerste fases en de opstart van de procedure.

Het discours rond het smokkelstatuut wordt gekenmerkt door een opvallende terminologische verwarring. In de interviews, in de strafdossiers, maar ook in officiële

Profielen van smokkelslachtoffers in het statuut

- > 101 individuen verspreid over 54 strafdossiers.
- > Naast alleenstaande mannen, ook 20% vrouwen, 17% niet-begeleide minderjarigen en 6 gezinnen.
- > Diverse herkomstlanden: Irak, Iran, India, Vietnam, Afghanistan en 15 andere naties.
- > Uitgesproken socio-economische kwetsbaarheid en schrijnende verblijfsomstandigheden.
- > Nexus met mensenhandel: meerdere smokkelslachtoffers werden na aankomst in België seksueel of economisch uitgebuit.

communicatie en informatiebrochures wordt er vaak gesproken over de procedure 'mensenhandel', ook wanneer het over smokkelslachtoffers gaat. Deze vermenging is niet louter semantisch: zij weerspiegelt een praktijk waarbij het smokkelstatuut structureel in de schaduw staat van het breder toegepaste statuut mensenhandel. Deze schaduwpositie kan deels worden verklaard vanuit de ontstaansgeschiedenis, waarbij het smokkelstatuut werd ingevoerd als onderdeel van een al bestaand beschermingsmodel dat voornamelijk was opgericht voor en afgestemd op de logica, behoeften en risicoprofielen van slachtoffers van mensenhandel.

Detectie van vermoedelijke smokkelslachtoffers

De detectie van vermoedelijke smokkelslachtoffers verloopt via een beperkt aantal kanalen en gaat vooral via de politiediensten. In principe kunnen verschillende actoren een rol spelen in deze fase, zoals de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal

voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, ziekenhuizen, gespecialiseerde centra, humanitaire organisaties of burgers. Toch wordt hun betrokkenheid door geïnterviewde professionals als relatief laag ingeschat. Professionals van meerdere diensten wijzen op een structureel gebrek aan kennis over het smokkelstatuut bij veel eerstelijnsdiensten.

De eerste interacties tussen gesmokkelde personen en politieactoren verlopen veelal in gespannen omstandigheden. Het gaat om momenten van dwang en controle waarbij mensen uit voertuigen of containers worden gehaald en geregistreerd. Tijdsdruk, taalbarrières en wantrouwen maken dat interacties vaak beperkt blijven tot het strikt noodzakelijke, zonder dat er een link wordt gelegd met het smokkelstatuut.

Opvallend is dat de situaties waarin personen zich op eigen initiatief komen aanmelden als slachtoffer en vervolgens toegang krijgen tot de bijzondere beschermingsprocedure vaker voorkomen dan geïnterviewde professionals denken. In minstens 13 van de 54 onderzochte straf-dossiers werd de procedure opgestart na een actieve aanmelding door personen die in gevaarlijke en/of gewelddadige omstandigheden van mensensmokkel waren terechtgekomen. Bij mensen die initieel in transit waren naar het Verenigd Koninkrijk gebeurde dat vaak in combinatie met herhaalde mislukte pogingen om deze bestemming te bereiken, oplichting door smokkelaars, of langdurige verblijven in *safehouses* of andere precare omstandigheden. Voorts toont de analyse van zowel interviews als strafdossiers dat gesmokkelde personen doorgaans gelijktijdig als slachtoffer én als dader worden benaderd: bij een vaststelling van feiten van mensensmokkel wordt naast het proces-verbaal voor mensensmokkel ook een proces-verbaal illegaal verblijf en een administratief verslag vreemdelingencontrole voor de DVZ opgesteld.

Identificatie van slachtoffers en opstart van de procedure

Bij de identificatie van slachtoffers en de opstart van de procedure beschikken magistraten, medewerkers van FGP-afdelingen en de gespecialiseerde centra over een ruime discretionaire bevoegdheid en kunnen zij prioriteiten stellen afhankelijk van de specifieke context. De voornaamste afwegingen zijn: de aanwezigheid van de verzwarende omstandigheden ter identificatie van slachtofferschap, de vraag of de betrokkene beschikt over relevante informatie en bereid is die te delen met de gerechtelijke autoriteiten, of de persoon in België wil blijven en bereid is om alle contacten met de smokkelaars te verbreken, en of er voldoende capaciteit voor opvang en begeleiding is bij de gespecialiseerde centra.

De reflectieperiode van 45 dagen waarin de procedure voorziet, wordt in de praktijk doorgaans overgeslagen. Smokkelslachtoffers worden meestal verondersteld al enige strafrechtelijke medewerking te verlenen vooraleer zij toegang krijgen tot de beschermingsprocedure, bijvoorbeeld door een verklaring af te leggen. De richtlijnen van de omzendbrief van 2016 laten in dat verband flexibiliteit toe.

Documenten in de strafdossiers weerspiegelen het interne besluitvormingsproces maar gedeeltelijk: processen-verbaal bevatten doorgaans beknopte standaardformuleringen zonder veel toelichting over de inhoud of de omstandigheden van de kennisgeving. Daardoor blijft het onduidelijk welke informatie vermoedelijke slachtoffers kregen en in welke mate zij de voorwaarden en implicaties van de procedure ten volle begrepen. Vaak leggen deze documenten de nadruk op de verplichtingen van het slachtoffer, terwijl rechten en beschermingsmechanismen minder expliciet worden benoemd.

Vervolg en afsluiting van de procedure

De kwalitatieve data tonen diverse trajecten van smokkelslachtoffers via de bijzondere beschermingsprocedure. Een zekere groep mensen verlaat de procedure vroegtijdig door te verdwijnen. Het traject kan ook worden stopgezet om diverse redenen: het schenden van de strikte voorwaarden, het alsnog beslissen om naar het Verenigd Koninkrijk door te reizen, repatriëring naar het land van herkomst, of het opstarten van een andere procedure zoals een verzoek om internationale bescherming of de speciale procedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen.

Begeleidingstrajecten kunnen meerdere jaren duren, waarbij de psychologische, de juridische en de administratieve ondersteuning soms op uiteenlopende momenten worden afgesloten.

De gegevens van de Cel Kwetsbaren van de Dienst Vreemdelingenzaken tonen dat voor 51 van de 82 slachtoffernummers de procedure daadwerkelijk leidde tot een tijdelijk of duurzaam verblijfsstatuut (A-kaart of B-kaart), terwijl er 31 geen statuut kregen wegens verdwijning, stopzetting van de begeleiding of overgang naar andere procedures. Over hoeveel personen dit precies gaat, is evenwel onduidelijk aangezien een slachtoffernummer meerdere personen kan omvatten.

Wat betekent slachtoffermedewerking in de praktijk?

Smokkelslachtoffers die in de bijzondere beschermingsprocedure stappen, zijn verplicht om hun medewerking te verlenen aan de gerechtelijke autoriteiten (politie, parket) bij een strafonderzoek naar de vermoedelijke daders.

Wat betekent 'medewerking'?

Magistraten en FGP-medewerkers beschouwen gesmokkelde personen als een potentiële bron van informatie in de strijd tegen mensensmokkel. In veel gevallen beschikken gesmokkelde personen evenwel niet over bruikbare informatie of zijn zij niet bereid die info te delen met de gerechtelijke autoriteiten. In de context van bepaalde smokkelpraktijken is het bovendien niet evident om te rekenen op de medewerking van slachtoffers die ongeïdentificeerd blijven of zich niet in België bevinden (bijvoorbeeld *small boats*). Om in aanmerking te komen voor het smokkelstatuut, wordt 'actieve medewerking'

verwacht. Dit betekent dat smokkelslachtoffers worden verondersteld om minstens een mondelinge verklaring af te leggen met bruikbare informatie, hun gsm te laten uitlezen, en zich ter beschikking te stellen tot het einde van het strafrechtelijke traject. Idealiter kan er ook andere informatie of kunnen er documenten worden gedeeld, of werken betrokkenen mee aan een foto-identificatie van de verdachten.

Alle personen die volgens de onderzochte strafdossiers in het smokkelstatuut stapten, legden mondelinge verklaringen af aan de politie. Dat in aanwezigheid van tolken en soms vertrouwenspersonen. In sommige dossiers beperkt de interactie zich tot één verhoor, terwijl in andere gevallen meerdere verhoren plaatsvonden, gespreid over verschillende maanden. De omvang en het detailniveau van slachtofferverklaringen variëren wel afhankelijk van de kennis van slachtoffers over het smokkelnetwerk en de mate waarin zij in staat of bereid waren om informatie te verstrekken. Slachtofferverklaringen focussen daarbij vooral op de eigen ervaring: het reisverloop, de betaalde bedragen, fysieke beschrijvingen van smokkelaars en de smokkelomstandigheden.

Uitdagingen bij slachtoffermedewerking

- > **De transit-aspiraties** van veel gesmokkelde personen die onderweg zijn naar het Verenigd Koninkrijk botsen met de logica van het smokkelstatuut dat een verblijfsrechtelijk perspectief in België biedt.
- > **Taalbarrière:** migranten die worden geïntercepteerd spreken vaak geen Engels, Nederlands of Frans. Tolken zijn overbevraagd en zelden op korte termijn beschikbaar. Taalbarrières versterken vaak gevoelens van wantrouwen, angst en onzekerheid tijdens politie-intercepties.
- > **Gebrek aan vertrouwen:** de eerste interacties tussen politiediensten en gesmokkelde personen verlopen vaak in een context van interceptie, dwang en gevaar. Dit bemoeilijkt het ontstaan van vertrouwen dat kan leiden tot medewerking. Professionals vinden dat een geduldige en empathische benadering een noodzakelijke voorwaarde is voor elke vorm van betekenisvolle medewerking.
- > **De strafdossiers tonen indicaties van getraumatiseerde slachtoffers** die in psychische nood verkeren. De verwachting dat slachtoffers kort na levensbedreigende gebeurtenissen uitgebreide medewerking verlenen zonder psychologische ondersteuning of reflectietijd, onderschat het belang van slachtofferbescherming. Welzijnsactoren en vertrouwenspersonen worden bovendien niet altijd betrokken om slachtoffers te ondersteunen bij het afleggen van verklaringen.
- > **Vrees voor represailles** is een belangrijke barrière waartegen slachtoffers volgens professionals weinig beschermd kunnen worden. Het gebeurt dat slachtoffers en hun families worden bedreigd door smokkelaars. De mogelijkheden om anonieme verklaringen af te leggen zijn in de praktijk complex en beperkt.

De impact van slachtoffermedewerking volgens professionals

Slachtofferverklaringen zijn vaak maar één element in een veel breder arsenaal van bewijsmateriaal waarmee de meeste strafzaken mensensmokkel worden onderbouwd. Dat gaat bijvoorbeeld om observaties, telefonieverkeer en afliuistermaatregelen, bankonderzoek, ... In kleine strafdossiers nemen slachtofferverklaringen doorgaans wel een centrale rol in.

Soms zijn slachtofferverklaringen cruciaal: bepaalde smokkelpraktijken zijn moeilijker te bewijzen zonder een actieve inbreng van slachtoffers, vooral als het aankomt op het gebruik van geweld, niet-traceerbare financiële transacties, of de identificatie van daders die onder verscheidene schuilnamen opereren. Wanneer

gesmokkelde personen zichzelf aanmelden als slachtoffer, komen door hun medewerking tot dan toe onbekende praktijken in beeld bij de politie en het parket, wat eventueel een strafonderzoek mogelijk maakt. Voorts laat de medewerking van slachtoffers gerechtelijke autoriteiten toe om bijkomende onderzoeksdaden op te zetten, zoals telefoontaps en observaties.

De functionaliteit van het smokkelstatuut en onderliggende spanningsvelden

Het onderzoek identificeerde drie spanningsvelden in de praktische toepassing van het smokkelstatuut. Toch ervaren de geïnterviewde professionals de werking van het statuut als functioneel én in overeenstemming met de oorspronkelijke opzet ervan en de doelstellingen die zij belangrijk achten. In de huidige praktijk geniet het smokkelstatuut daarom brede steun.

Drie spanningsvelden

Een eerste spanningsveld betreft de verhouding tussen de bestrijding van mensensmokkel en slachtofferbescherming. Het smokkelstatuut bevindt zich op het snijpunt van deze twee doelstellingen, die niet altijd met elkaar te verzoenen vallen. In de praktijk domineert vaak de strafrechtelijke focus.

Een tweede spanningsveld betreft het contrast tussen een dominante beeldvorming van mensensmokkel als grootschalige, georganiseerde criminaliteit waarbij gesmokkelde personen zijn overgeleverd aan smokkelaars, en de ambigue realiteit van alledaagse zaken en situaties waarbij het faciliteren van migratie plaatsvindt binnen hechte gemeenschaps- en familieverbanden.

Een derde spanningsveld betreft de dader-slachtofferdichotomie. Gerechtelijke autoriteiten benaderen gesmokkelde personen vaak gelijktijdig als 'dader' (van illegaal verblijf) en als 'slachtoffer' (van mensensmokkel). Ook door complexe praktijken, waarbij migranten soms zelf deelnemen aan smokkelpraktijken om hun overtocht te financieren, komt slachtofferschap op een weinig eenduidige manier naar voren.

De functionele werking van het smokkelstatuut

Het smokkelstatuut is selectief. Er zijn diverse filters doorheen detectie en identificatie die het aantal personen dat in de procedure terechtkomt beperken. Die selectiviteit maakt van het smokkelstatuut een uitzonderlijk instrument voor uitzonderlijke situaties. Tegelijk roept dat vragen op over de invulling van 'slachtofferschap' en 'bescherming', en blijft kennis over het statuut voornamelijk beperkt tot een kring van gespecialiseerde tweedelijnsdiensten.

Het smokkelstatuut is instrumenteel. Professionals hebben een ruime discretionaire bevoegdheid en kunnen het statuut strategisch en contextgevoelig inzetten bij de opsporing en vervolging van mensensmokkelaars. Deze flexibiliteit biedt voordelen omdat zij toelaat om snel te schakelen, maar maakt het statuut ook kwetsbaar voor uiteenlopende praktijkculturen tussen regio's en diensten, beperkte transparantie en (percepties van) willekeur.

Het smokkelstatuut staat structureel in de schaduw van het statuut mensenhandel. 'Mensenhandel' fungeert als een overkoepelend professioneel referentiekader, ook als het om smokkelslachtoffers gaat. Dat leidt tot terminologische verwarring op het terrein en beperkt de zichtbaarheid, kennisopbouw en ontwikkeling van een beschermingsaanpak op maat van smokkelslachtoffers.

Reflecties voor de praktijk

Multidisciplinaire samenwerking

Alle actoren wijzen op de behoefte aan een hechter praktijkgericht netwerk binnen de multidisciplinaire samenwerking.

Het instrumentele karakter van het smokkelstatuut en de ruime discretionaire bevoegdheid maken uiteenlopende praktijkculturen mogelijk in verschillende arrondissementen.

Samenwerkingen tussen strafrechtelijke en slachtoffergerichte diensten zijn weinig structureel, en verlopen soms moeizaam.

Kennisverspreiding

Kennis over het bestaan, de mogelijkheden en de instapvoorwaarden van het smokkelstatuut is beperkt tot een kleine kring van gespecialiseerde tweedelijnsdiensten.

Op het niveau van de detectie lijken weinig eerstelijnsdiensten geïnformeerd over het smokkelstatuut en de procedure.

De term 'mensenhandel' fungeert als dominant referentiekader, ook als het gaat over smokkelslachtoffers. Dat leidt tot verwarring op het terrein en bemoeilijkt de ontwikkeling van een aanpak op maat.

Capaciteit

Politiediensten, parketten en hulpverleningsstructuren wijzen op een structureel gebrek aan personeel, tijd en middelen. Dat bemoeilijkt de ontwikkeling van expertise en een aanpak op maat voor smokkelslachtoffers.

Eerstelijnsdienstpolitiediensten kampen met een grote administratieve werklast, behelpen zich met vertaal-apps en ontvangen weinig bevredigende follow-up.

De gespecialiseerde centra zijn genoodzaakt om strenge selecties te maken wanneer er meerdere smokkelslachtoffers worden aangemeld. Er is geen capaciteit om aanwezig te zijn op het terrein.

Transparantie over interne besluitvorming

Wanneer, hoe, waarom en aan wie het smokkelstatuut wordt toegelicht en aangeboden, valt maar in beperkte mate af te leiden uit de strafdossiers.

Zonder heldere documentatie blijft het onduidelijk wanneer het statuut wordt ingezet vanuit strategische overwegingen en/of zorg voor de menselijke situatie. Dat laat ruimte voor (percepties van) willekeur.

Myria

Victor Hortaplein 40 - 1060 Brussel
T +32 (0)2 212 30 00
myria@myria.be

Myria, het Federaal Migratiecentrum, is een onafhankelijke openbare instelling. Het analyseert migratie, verdedigt de rechten van vreemdelingen en strijdt tegen mensenhandel en mensensmokkel. Myria komt op voor een overheidsbeleid dat steunt op feitenkennis en respect voor de mensenrechten.

www.myria.be

✉ @MyriaBe

✉ @myria.be

f www.facebook.com/MyriaBe

in www.linkedin.com/company/myria-centre-federal-migration-federaal-migratie-centrum

NICC

Vilvoordsesteenweg 100 - 1120 Brussel
T +32 (0)2 240 05 00
nicc-incc@just.fgov.be

Het Nationaal Instituut voor Criminalistiek en Criminologie (NICC) is een federale wetenschappelijke instelling binnen de FOD Justitie. Op vraag van de gerechtelijke overheden verricht het NICC onafhankelijk onderzoek. De directie Criminalistiek identificeert en analyseert sporen van verdachten en *modi operandi* en helpt zo daders van misdrijven op te sporen en bewijslast op te bouwen. De directie Criminologie onderzoekt hoe het strafrechtelijke systeem functioneert en hoe dit verbeterd kan worden.

www.nicc.fgov.be

in <https://be.linkedin.com/company/nicc-incc>

Ce rapport est aussi disponible en français.

Dit rapport kan ook digitaal geconsulteerd worden:
op de website van Myria (www.myria.be),
op de website van het NICC (www.nicc.fgov.be)
of via volgende QR-code:

